

CHƯƠNG XIX: ĐẦY TỚ CỦA CHÚA TỂ VOLDEMORT

Hermione hét toáng lên. Black đứng phắt dậy. Harry cũng nhảy dựng lên như thể bị điện giật.

Thầy Snape hất tấm áo khoác tàng hình qua một bên, cẩn thận giữ cho đầu cây đũa phép vẫn chìa thẳng vô ngực thầy Lupin:

-- Tôi tìm thấy cái vật này dưới gốc cây Liễu Roi. Vật hữu ích đó, Potter. Tôi cảm ơn trò nha...

Giọng thầy Snape cũng hơi hỗn hển, nhưng vẻ mặt thầy tràn trề niềm vui chiến thắng bị đè nén. Thầy nói, ánh mắt lấp lánh:

-- Có lẽ các người đang thắc mắc làm sao mà tôi biết các người ở đây? Tôi vừa mới đến văn phòng anh, anh Lupin à. Anh chưa uống cử thuốc tối nay, vì vậy tôi đem một ly đầy cho anh. Và thật may là tôi đã làm vậy... ý tôi nói là thật may cho tôi. Nằm trên bàn giấy của anh là một tấm bản đồ gì đó. Chỉ cần liếc qua là tôi biết hết những điều tôi cần biết. Tôi thấy anh chạy dọc hành lang này rồi biến mất.

-- Anh Severus à...

Thầy Lupin mới mở miệng, thầy Snape đã chặn họng:

-- Tôi đã nói đi nói lại với ông Hiệu trưởng là anh vẫn tiếp tục giúp đỡ thằng Black bạn cũ của anh đột nhập vào tòa lâu đài, và đây chính là bằng chứng, anh Lupin à. Chính tôi cũng không tưởng tượng được ra cái chuyện anh dùng cái chỗ tồi tàn này làm nơi ẩn náu...

Thầy Lupin khấn khoản:

-- Severus, anh nhầm rồi. Anh chưa nghe hết mọi thứ... tôi có thể giải thích... Sirius không đến đây để giết Harry...

Đôi mắt thầy Snape giờ đây loé sáng một cách cuồng loạn:

-- Thêm hai người vô ngục Azkaban tối nay. Tôi sẽ khoái chí xem cụ Dumbledore xử lý vụ này như thế nào... Cụ cứ định ninh là anh vô hại kia chứ, anh biết anh mà Lupin... một người sói được thuần hóa.

Thầy Lupin nói nhỏ:

-- Anh ngốc quá. Chẳng lẽ chút ác cảm thời đi học đáng để anh tống một người vô tội vô ngục Azkaban sao?

ẦM!

Những sợi dây thừng giống như những con rắn ốm bỗng túa ra từ đầu đũa phép của giáo sư Snape rồi tự uốn éo cột quanh miệng thầy Lupin, khuỷu tay và mắt cá chân thầy, khiến thầy mất thăng bằng, ngã lăn xuống sàn, không thể nhúc nhích cục cựa gì được nữa.

Cùng với một tiếng gầm tức tối, Black lao về phía thầy Snape, nhưng thầy Snape chìa thẳng đầu đũa phép vào giữa hai con mắt Black. Thầy thì thào:

-- Cứ tạo cho ta một cái có đi. Chỉ cần mi động đây là ta có có, và ta thề là ta sẽ ra tay.

Black đứng chết trân. Hai gương mặt đang gườm nhau đó, thật khó mà nói gương mặt nào bày tỏ nhiều căm ghét hơn gương mặt nào.

Harry đứng đó, tê liệt, không biết nên làm gì hay nên tin ai. Nó liếc qua Hermione và Ron. Trông Ron cũng bối rối như nó, và vẫn còn vất vả giữ rịt con Scrabbers đang liều sống liều chết tìm cách chạy trốn. Tuy nhiên Hermione thì đã dè dặt bước một bước về phía thầy Snape và nói bằng một giọng hết hơi:

-- Thừa giáo sư Snape, nghe... nghe... những điều họ sắp nói ra thì đâu có hại gì, phải... phải không ạ?

Giáo sư Snape nạt:

-- Cô Granger à, cô đang đối diện với nguy cơ bị đuổi khỏi trường này đó. Cô cùng Potter và Weasley đã vượt quá giới hạn, để bẽ đảng với một tên phạm tội sát nhân và một tên người sói. Cô hãy thử một lần trong đời câm miệng lại được không?

-- Nhưng nếu... nếu có sự nhầm lẫn thì sao?

-- IM ĐI, CON NHỎ NGU NGỐC!

Thầy Snape quát to, trông vẻ mặt bỗng nhiên hết sức điên loạn.

-- ĐỪNG CÓ NÓI VỀ ĐIỀU MÀ MÌNH KHÔNG HIỂU RÕ!

Vài tia lửa xẹt ra từ đầu đũa vẫn còn chứa về phía Black. Hermione nín khe.

Thầy Snape thở phì phì vào mặt Black:

-- Sự trả thù rất ngọt ngào. Ta đã ao ước biết bao rằng chính ta sẽ là người sẽ bắt được mi...

Black làu bàu:

-- Ông lại đang bị chơi khăm lần nữa đó, Severus.

Black hất đầu về phía Ron:

-- Khi nào thằng nhóc đó còn đem con chuột về đến tòa lâu đài... tôi sẽ còn lẳng lặng mò tới...

-- Đến tòa lâu đài à?

Thầy Snape nói giọng mềm mại:

-- Ta thấy không cần phải đi xa như vậy đâu. Ngay khi ra khỏi cây Liễu Roi là ta gọi bọn giám ngục Azkaban liền. Họ sẽ rất sung sướng được gặp lại mi, Sirius Black à... sung sướng đến độ sẽ hôn mi một cái, ta dám nói như vậy...

Mặt Black cắt không còn chút máu. Y nói ồm ồm:

-- Ông... ông phải nghe tôi nói đã. Con chuột... Hãy nhìn con chuột kia...

Nhưng trong mắt thầy Snape loé lên một tia sáng điên tiết mà Harry chưa từng nhìn thấy trước đây. Thầy Snape có vẻ như không còn lý trí nữa. Ông búng ngón tay, đầu mấy sợi dây thừng đang trói thầy Lupin bay ngay vào tay ông. Ông bảo:

-- Đi thôi, tất cả lũ bay! Ta sẽ lôi cổ người sói. Có lẽ bọn giám ngục Azkaban cũng sẽ hôn hân luôn.

Không kịp ý thức hành động mình đang làm, Harry băng ngang căn phòng bằng ba bước dài, đứng chặn ngay trước cánh cửa.

Thầy Snape quát:

-- Tránh lối ra, Potter, trò đã có đủ rắc rối rồi! Nếu ta mà không có mặt ở đây để cứu lấy mạng trò...

Harry nói:

-- Giáo sư Lupin có cơ hội để giết con hàng trăm lần trong suốt niên học này. Con đã ở một mình với thầy rất nhiều lần khi được thầy dạy cho môn tự phòng vệ chống lại bọn giám ngục Azkaban. Nếu thầy Lupin cùng phe với Black thì tại sao thầy ấy không giết con cho rồi vào những lúc đó?

Thầy Snape rít lên:

-- Đừng có bảo ta phải tìm hiểu kiểu cách suy nghĩ của một người sói! Tránh ra chỗ khác, Potter!

Harry hét to:

-- THẦY QUÁ ĐÁNG! CHỈ VÌ HỌ ĐÃ CHƠI KHĂM THẦY MỘT LẦN THỜI ĐI HỌC, MÀ THẦY KHÔNG THÊM NGHE...

Trông thầy Snape điên hơn bao giờ hết, thầy rít lên:

-- CÂM MỒM! KHÔNG ĐƯỢC NÓI VỚI TA BẰNG CÁI GIỌNG ĐÓ! Đúng là cha nào con nấy, Potter. Ta vừa mới cứu mạng trò, lẽ ra trò phải quý gối mà tạ ơn ta mới phải. Nếu hân mà giết trò rồi thì cũng đáng đời trò lắm! Trò rồi sẽ chết giống như cha của trò thôi, quá kiêu hãnh đến nỗi không tin là mình có thể nhảm Black... Bây giờ hãy tránh lối cho ta, hoặc là ta sẽ khiến cho trò tránh ra. TRÁNH ĐƯỜNG RA, POTTER!

Harry quyết định trong nửa giây. Trước khi thầy Snape kịp bước thêm một bước về phía nó, Harry đã giơ đũa phép của nó lên:

-- Expelliarmus!

Harry gào lên... nhưng đó không phải là tiếng hô của một mình nó. Một tiếng nổ to làm rung cả cánh cửa trên bản lề, thầy Snape bị nhấc bổng lên khỏi sàn, văng vô bức tường, rồi tuột xuống đùng sần, một dòng máu tươi ứa ra dưới mái tóc của thầy. Thầy Snape đã ngã gục bất tỉnh.

Harry nhìn quanh. Cả Ron và Hermione đều đã cố gắng giải trừ vũ khí của thầy Snape vào đúng ngay lúc Harry cũng cố làm điều đó. Cây đũa phép của thầy Snape vọt bay lên cao theo một đường vòng cung rồi đáp xuống trên giường cạnh bên Crookshanks.

Black nhìn Harry, bảo:

-- Lẽ ra con không nên làm điều đó. Lẽ ra con hãy để gã đó cho chú...

Harry tránh nhìn vào mắt của Black. Ngay cả bây giờ, nó cũng không chắc là nó đã hành động đúng hay không.

Hermione thì nhìn trân trối thân hình bất động của thầy Snape với đôi mắt kinh hoàng, bật khóc thút thít:

-- Tội mình tấn công một thầy giáo... mình tấn công một thầy giáo... Ôi, tội mình sắp bị rắc rối to rồi...

Thầy Lupin đang cố gắng thoát ra khỏi sợi dây đang trói buộc quanh thầy. Black vội vàng cúi xuống cởi trói cho thầy. Thầy Lupin đứng thẳng lên, xoa cổ tay chỗ bị dây trói cứa sâu. Thầy nói:

-- Cảm ơn con, Harry.

Harry bẻ lại:

-- Con không có nói là con tin hẵn thầy đâu đấy!

Black nói:

-- Vậy thì đã tới lúc chúng tôi đưa ra cho cháu xem vài bằng chứng. Cháu bé, đưa Peter đây. Đưa ngay nào.

Ron túm chặt con Scrabbers sát vào ngực. Nó nói yếu ớt:

-- Thôi đi! Chẳng lẽ ông nói là ông phá ngục Azkaban đào thoát ra chỉ là để thò tay tóm lấy con Scrabbers sao? Ý tôi nói là...

Ron đưa mắt nhìn Harry và Hermione để tìm sự ủng hộ:

-- Ừ, thì cứ cho là Pettigrew có thể biến thành một con chuột... nhưng có hàng triệu con chuột... Làm sao ông cho là ông biết phải lùng kiếm con chuột nào, nếu ông ta bị nhốt kín trong nhà ngục Azkaban?

Thầy Lupin quay về phía Black, nghiêm mặt lại một chút, nói:

-- Sirius, anh hiểu cho, đó là một câu hỏi hợp lý. Làm sao anh biết được hắn ở chỗ nào?

Black thò một bàn tay giống như vuốt chó vô trong áo chùng của mình và móc ra một miếng giấy báo nhàu nát. Y vuốt thẳng ra rồi đưa cho mọi người xem:

-- Đó là tấm hình chụp Ron và cả gia đình được đăng trên tờ Nhật Báo Tiên Tri vào mùa hè trước, còn kia, trên vai Ron ngồi chễm chệ con chuột Scrabbers.

Thầy Lupin bàng hoàng hỏi:

-- Làm sao anh có được cái này?

Black nói:

-- Nhờ Fudge. Khi ông ta đến kiểm tra nhà ngục Azkaban hồi năm ngoái, ông đưa cho tôi tờ báo. Và tôi nhìn thấy Peter, ngay trên trang đầu... trên vai thằng nhỏ này... tôi nhận ra hắn ngay tức thì... Tôi đã chứng kiến hắn biến hình thành con chuột đó biết bao nhiêu lần rồi? Và lời chú thích ảnh ghi là thằng nhỏ sẽ trở về trường Hogwarts... về nơi Harry đang theo học...

Thầy Lupin dăm dăm nhìn hết Scrabbers rồi đến tấm hình trên báo rồi lại nhìn Scrabbers. Thầy kêu khẽ:

-- Trời ơi! Vuốt trước của nó...

Ron bướng bỉnh hỏi lại:

-- Vuốt nó thì sao?

Black nói:

-- Hắn bị mất hết một ngón.

Thầy Lupin thở ra:

-- Quả nhiên, quá đơn giản... quá thông minh... Hắn tự chặt bỏ một ngón tay ư?

Black nói:

-- Chỉ ngay trước khi hắn biến hình. Khi tôi dồn hắn vô góc đường, hắn gào thét cho cả con đường nghe thấy là tôi đã phản bội Lily và James. Sau đó, trước khi tôi kịp nguyên hắn, hắn đã cho nổ trung con đường bằng cây đũa phép giấu sau lưng, giết chết mọi người trong vòng bảy thước chung quanh hắn... rồi chun xuống cống với mấy con chuột khác...

Thầy Lupin nói:

-- Con có bao giờ nghe chưa, Ron? Phần thân thể còn nguyên to nhưt của Pettigrew mà người ta tìm được chỉ là một ngón tay của hắn.

-- Nhưng mà, Scrabbers có lẽ bị mất hết một cái vuốt chân là do nó đánh nhau với những con chuột khác hay đại khái vậy. Nó đã ở trong gia đình con từ lâu lắm rồi, thiệt mà...

Thầy Lupin nói:

-- Đúng vậy, những mười hai năm. Có bao giờ con tự hỏi tại sao mà nó sống dai đến như vậy chưa?

Ron nói:

-- Tụi con... tụi con chăm sóc nó chu đáo lắm!

Thầy nói:

-- Nhưng lúc này thì trông nó không được tốt tướng lắm hén? Thầy đoán là nó bắt đầu sụt cân từ khi nó nghe tin Sirius Black lại đang ở ngoài vòng pháp luật...

Ron hất đầu về phía Crookshanks vẫn đang nằm gù gù trên giường:

-- Chỉ tại con mèo điên đó làm cho nó sợ quá!

Nhưng điều đó không đúng, Harry chợt nghĩ... Scrabbers tỏ ra bệnh hoạn ngay trước cả khi gặp con Crookshanks... Nó bắt đầu tiêu tụy từ hồi Ron ở Ai Cập trở về..., từ hồi Black vượt ngục...

Black vươn bàn tay xương xẩu của y vỗ nhẹ lên cái đầu như một nùi lông của con Crookshanks, khàn khàn nói:

-- Con mèo này không điên. Nó là con mèo thông minh nhứt chủng loại mèo mà tôi từng gặp. Nó nhận ra Peter là loại giả danh ngay tức thì. Và khi nó gặp tôi, nó biết ngay tôi không phải là chó. Cũng mất một thời gian nó mới tin cậy tôi. Cuối cùng tôi tìm được cách thông tin cho nó biết là tôi đang lùng kiếm cái gì, và từ đó nó tiếp sức tôi...

Hermione nói nhỏ:

-- Ông nói vậy nghĩa là sao?

-- Nó tìm cách bắt Peter giao cho tôi, nhưng tiếc là không làm được... vì vậy nó ăn cắp mật khẩu vào tháp Gryffindor cho tôi... theo như tôi hiểu thì nó đã ăn cắp tờ giấy ghi mật khẩu để trên bàn cạnh giường ngủ của một đứa nhỏ...

Bộ não của Harry dường như lún xuống dưới sức nặng của những điều mà nó vừa nghe. Thiệt là vô lý... nhưng mà...

-- Nhưng Peter phong thanh đoán được chuyện gì đang xảy ra nên liền chạy trốn... con mèo này, cháu gọi nó là Crookshanks phải không? Nó nói là Peter đã để lại vết máu trên tấm vải trải giường... Tôi đoán là Peter đã tự cắn mình... Chà, một lần nữa lại bịa ra cái chết giả cho mình...

Những lời này làm bật ra vài suy nghĩ trong đầu Harry. Nó tức giận hỏi:

-- Nhưng tại sao nó phải giả đồ chết kia chứ? Vì nó biết ông sắp giết nó như ông đã giết ba má tôi chứ sao?

Thầy Lupin nói:

-- Đừng, Harry...

-- Và bây giờ thì ông đến để kết thúc đời nó!

Black ném cho Scrabbers một cái nhìn căm ghét, nói:

-- Phải, tôi phải giết nó.

Harry la lên:

-- Vậy thì có lẽ tôi phải để cho thầy Snape bắt ông đi mới phải!

Thầy Lupin hấp tấp nói:

-- Harry, con không hiểu sao? Suốt bao lâu nay chúng ta đã tưởng Sirius phản bội cha mẹ của con, và Peter đã vạch mặt anh ấy... nhưng câu chuyện hóa ra ngược lại, con có hiểu không? Chính Peter là kẻ đã phản bội cha mẹ của con... còn Sirius đã truy lùng Peter...

Harry gào:

-- KHÔNG ĐÚNG! ỒNG LÀ NGƯỜI GIỮ BÍ MẬT CỦA BA MÁ TÔI! ỒNG ĐÃ NÓI TRƯỚC KHI THẦY ĐẾN ĐÂY, ỒNG ĐÃ NÓI ỒNG GIẾT BA MÁ CON!

Harry đang chỉ vào Black, y chỉ từ tốn lắc đầu; rồi đôi mắt trũng sâu của y chột sáng rực. Y nói ồm ồm:

-- Harry... tôi cũng có thể coi như đã giết họ. Vì tôi đã khuyên Lily và James nên dùng Peter làm người giữ bí mật thay vì dùng tôi... Tôi biết tôi thật đáng trách... Vào cái đêm mà họ bị giết, tôi đã chuẩn bị đi kiểm tra Peter để biết chắc hẳn vẫn an toàn, nhưng khi tôi đến nơi ẩn náu của hắn thì hắn đã đi rồi. Vậy mà ở đó không có dấu vết gì của một cuộc chiến đấu. Tôi cảm thấy không ổn. Tôi sợ quá. Tôi lập tức đi thẳng đến nhà của ba má con. Và khi tôi thấy cái nhà đã bị phá tan hoang, thi thể của ba má con... Tôi hiểu ra là Peter hắn đã làm việc đó. Và hiểu ra tôi phải làm gì...

Giọng của Black đứt đoạn, y quay mặt đi. Thầy Lupin nói:

-- Như vậy là đủ rồi.

Trong giọng nói của thầy Lupin có một vẻ sắc lạnh mà trước đây Harry chưa từng nghe thấy bao giờ:

-- Chỉ có một cách chắc chắn để chứng minh điều gì đã thực sự xảy ra. Ron, đưa cho thầy con chuột đó.

Ron lo lắng hỏi:

-- Nếu con đưa nó cho thầy thì thầy sẽ làm gì nó?

Thầy Lupin nói:

-- Buộc nó phải tự lộ chân tướng. Nếu nó thực sự là một con chuột, thì nó sẽ không sao cả.

Ron ngật ngưỡng, mãi một lát sau mới đưa con Scrabbers ra, thầy Lupin bắt lấy con chuột. Nó bắt đầu rít lên chít chít liên tục, vận vẹo mình mẩy, xoay trở tới lui, con mắt đen nhỏ xíu của nó lồi ra trên đầu.

Thầy Lupin hỏi:

-- Sẵn sàng chưa, Sirius?

Black đã lượm lại cây đũa phép của thầy Snape văng trên cái giường. Y đi đến gần thầy Lupin, lại gần con chuột đang vùng vẫy, và đôi mắt ướt của y bỗng nhiên dường như bùng cháy. Black lặng lẽ nói:

-- Cùng nhau làm chứ hả?

Thầy Lupin nói:

-- Tôi cho là nên như vậy.

Thầy Lupin nắm chặt con Scrabbers trong một bàn tay, còn tay kia thì cầm cây đũa phép.

-- Tôi đếm đến ba thì cùng ra tay nhé. Một... hai... BA!

Một ánh chớp sáng xanh trắng nháng lên từ cả hai đầu đũa phép; trong khoảnh khắc đó, con Scrabbers bị đông cứng giữa không trung, rồi thân hình đen đũi của nó quần quai một cách điên cuồng... Ron gào thét... rồi con chuột rớt xuống sàn. Một ánh chớp lòa khác lại loé lên và rồi...

Giống như xem một bộ phim phát nhanh hình ảnh một cái cây đang lớn vậy: trước tiên, một cái đầu nhô lên từ nền sàn, rồi tay chân mọc ra, sau đó là một người đàn ông đứng lên tại nơi mà Scrabbers vừa rớt xuống, hấn khúm núm vặn vẹo hai tay. Con Crookshanks thì gầm gừ và khịt khịt lỗ mũi trên giường, lông trên lưng nó dựng đứng cả lên.

Người đàn ông đó nhỏ thó, chỉ cao hơn Harry và Hermione một chút xíu, mớ tóc phai màu thừa rỉn của hắn rối bù, có một mảng hói to ngay trên đỉnh sọ. Hắn có bộ dạng dúm dỏ của một người từng mập úm bỗng đột ngột sụt nhiều cân trong một thời gian ngắn. Da của hắn trông bần thiêu, gần giống như bộ da của con Scrabbers, và vài vết tích của con chuột đó vẫn còn rơi rớt quanh cái mũi nhọn và đôi mắt nhỏ mọng nước của hắn. Hắn nhìn quanh tất cả mọi người, hơi thở gấp và cạn. Harry thấy ánh mắt hắn cứ lăm lét nhìn về phía cửa.

Thầy Lupin vui vẻ nói, như thể chuyện chuột nổ bùng ra bạn cố tri là chuyện thường ngày xảy ra quanh ông:

-- A, chào Peter. Lâu nay không gặp anh.

Mắt vẫn lăm lét nhìn ra cửa, Pettigrew nói, ngay cả cái giọng nói cũng nghe chít chít như chuột kêu:

-- Anh... S... Sirius... Anh R... Remus... Bạn cũ... Bạn của... của tôi...

Cánh tay cầm đũa phép của Black giơ lên, nhưng thầy Lupin nắm cổ tay Black giữ lại, ánh mắt thầy nhìn Black cảnh cáo, rồi hướng về phía Pettigrew, giọng thầy Lupin lại nhẹ nhàng bình thản:

-- Peter à, từ này giờ tại này có một cuộc trò chuyện nho nhỏ, về những gì đã xảy ra vào cái ngày Lily và James bị giết. Có thể anh bị sót mất vài điểm hay ho khi anh còn bận kêu chít chít loanh quanh trên cái giường...

Harry có thể nhìn thấy mồ hôi rịn thành chuỗi hạt trên khắp gương mặt xanh xao của Pettigrew. Hắn nói hốt hển:

-- Anh Remus, anh đâu có tin hắn, phải không... Hắn tìm cách giết tôi đó, anh Remus ơi...

Thầy Lupin nói, giọng lạnh lùng hơn:

-- Chúng tôi cũng nghe nói như vậy. Anh Pettigrew à, tôi muốn làm rõ một vài vấn đề nho nhỏ với anh, nếu mà anh quá...

Pettigrew đột ngột ré lên, chỉ vào Black, và Harry nhận thấy hắn dùng ngón tay giữa, vì ngón trỏ đã cụt.

-- Hắn lại đến đây tìm cách giết tôi một lần nữa! Hắn đã giết Lily và James và giờ đây hắn muốn giết nốt tôi... anh Remus, anh hãy cứu giúp tôi...

Gương mặt Black trông giống cái đầu lâu hơn bao giờ hết khi y trừng trừng nhìn Pettigrew từ đôi mắt sâu hoắm như không đáy. Thầy Lupin nói:

-- Không ai tìm cách giết anh đâu, cho đến khi sự việc ngã ngũ đâu ra đấy.

Pettigrew kêu ré lên:

-- Ngã ngũ đâu ra đấy?

Một lần nữa trông Pettigrew có vẻ điên dại, mắt lại lăm la lăm lét ngó những cánh cửa sổ đã bị đóng nẹp ván, rồi lại ngó ra cửa cái:

-- Tôi biết hắn sẽ lùng kiếm tôi mà! Tôi biết hắn trở lại vì tôi. Tôi đã chờ đợi điều này suốt mười hai năm.

Đôi mày thầy Lupin cau lại, thầy hỏi:

-- Anh biết trước là Sirius sẽ phá ngục Azkaban à? Khi mà trước đây chưa từng có ai làm được điều đó?

Pettigrew thét lên, giọng the thé:

-- Hắn có năng lực Hắc ám mà những người như chúng ta chỉ có thể mơ tới mà thôi. Làm sao mà hắn vượt ra khỏi ngục Azkaban? Tôi chắc là Kẻ mà ai cũng biết là ai đấy đã dạy cho hắn một số mảnh lời!

Black bắt đầu cười, tiếng cười thê lương khủng khiếp vang đầy cả phòng. Y nói:

-- Voldemort dạy ta mảnh lời à?

Pettigrew co rúm như thể Black vừa quất một roi trúng vào hắn. Black lại nói:

-- Sao? Sợ hãi khi nghe cái tên ông chủ cũ của mày à? Tao không trách mày, Peter à. Lũ tay chân vô lại của hắn chẳng vui vẻ gì với mày lắm, đúng không?

Pettigrew càng thở gấp hơn bao giờ hết. Toàn bộ gương mặt hắn bây giờ bóng loáng mồ hôi. Hắn lăm bắm:

-- Không hiểu... anh muốn nói gì, anh Sirius...

Black nói:

-- Mười hai năm nay mày không hề trốn tránh tao, mà mày trốn tránh bè lũ của Voldemort. Ở trong ngục Azkaban, tao đã nghe hết, Peter à... Lũ chúng nó những tưởng mày đã chết, chứ không thì mày đã phải trả lời chúng nó... Tao đã nghe chúng nó gào thét đủ thứ chuyện trong giấc ngủ. Nghe như thể chúng cho rằng chúng đã bị một tên lừa thầy phản bạn lừa gạt chúng. Voldemort tìm đến được nhà Potter là nhờ thông tin mày cung cấp... và

Voldemort thân bại danh liệt tại đó. Mà đâu phải tất cả bè lũ Voldemort đều bị tổng hết vô ngục Azkaban hết đâu, đúng không? Vẫn còn cả đống nhớn nhơ quanh đây, giả vờ như chúng đã giác ngộ, cải tà qui chánh... Nhưng nếu chúng mà nghe ngóng được tin mày còn sống thì Peter à...

Pettigrew lại nói, giọng the thé chưa từng thấy:

-- Không biết... anh đang nói về cái gì...

Hắn đưa tay áo lau mặt rồi lại ngược nhìn thầy Lupin:

-- Anh đâu có tin chuyện này, cái đồ điên khùng này, phải không anh Remus...

Thầy Lupin nói một cách công bằng:

-- Tôi phải thú nhận, Peter à, rằng tôi thiệt tình thấy không hiểu nổi lý do vì sao một người vô tội lại muốn sống đời một con chuột suốt mười hai năm.

Pettigrew ré lên:

-- Vô tội, nhưng bị hoảng sợ! Nếu bè lũ của Voldemort săn đuổi tôi, đó là bởi vì tôi đã tống vô ngục Azkaban một trong những tên đắc lực nhất trong bọn chúng - tên gián điệp Sirius Black!

Giương mặt Black méo mó. Y tru lên, nghe đột ngột như tiếng tru của một con chó có tầm vóc của một con gấu:

-- Sao mày dám vu khống? Tao, tao mà là gián điệp cho Voldemort hả? Tao có bao giờ đi ton hót với bất cứ kẻ nào mạnh hơn hay có quyền lực hơn tao chưa? Nhưng mày. Peter... tao sẽ không bao giờ hiểu được tại sao ngay từ đầu tao đã không nhận ra mày là một tên gián điệp. Mày luôn luôn khoái đánh bạn với những người bạn lớn có thể che chở mày, đúng không? Hồi đó những người này là bọn tao... tao, Remus... và James...

Pettigrew lại chùi bộ mặt ướt đầm mồ hôi, hắn gần như phải há hốc miệng mà thở hổn hển:

-- Tôi... một gián điệp... chắc là anh mất trí rồi... không đời nào... không biết sao mà anh có thể nói một điều như vậy...

Black rít lên độc địa đến nỗi Pettigrew lùi lại một bước:

-- Lily và James đã chọn mày làm người giữ bí mật chỉ vì tao đề nghị như vậy. Tao tưởng đó là một kế hoạch hoàn hảo... dương đông kích tây... Voldemort chắc chắn sẽ săn đuổi tao... để hắn không ngờ Lily và James lại cất bí mật ở một kẻ bất tài nhu nhược như mày... Ất hẳn trong cả cuộc đời khốn nạn của mày, giây phút tuyệt vời nhất là lúc mày tỏ vẻ với Voldemort là mày có thể nộp mạng gia đình Potter cho hắn.

Pettigrew lảo đảo điên loạn; Harry nghe loáng thoáng những tiếng như "cường điệu", "điên rồ", nhưng nó không thể nào không để ý đến gương mặt tái mét như tro của Pettigrew, và cái cách mà mắt hắn cứ tiếp tục lăm lét ngó về phía cửa sổ và cửa cái. Hermione rụt rè nói:

-- Thừa giáo sư Lupin, con... con xin phép nói, được không ạ?

Giáo sư Lupin nhã nhặn bảo:

-- Đương nhiên được chứ, Hermione.

-- Dạ... Scrabbers... ý con nói là người... người đàn ông này... ổng đã từng ngủ chung trong một phòng ngủ với Harry trong suốt ba năm trời. Nếu ổng là thủ hạ của Kẻ mà ai cũng biết là ai đấy, thì tại sao từ trước tới giờ ổng không hề tìm cách ám hại Harry?

Pettigrew ré lên the thé, giơ bàn tay cụt một ngón chỉ vào Hermione:

-- Đó! Cám ơn cô! Anh thấy chưa, anh Remus? Tôi chưa từng hại đến một sợi tóc trên đầu của Harry! Tại sao tôi phải làm vậy chứ?

Black nói:

-- Tao sẽ nói cho mày biết tại sao. Tại vì mày không đòi nào làm bất cứ điều gì cho bất cứ ai trừ khi mày có thể nhìn thấy điều đó có lợi cho mày. Voldemort đã phải tuyệt tích giang hồ mười hai năm, thiên hạ đồn rằng hắn dở sống dở chết. Mày đâu có dại gì mà dính líu vô một vụ sát nhân ngay trước mũi của cụ Dumbledore chỉ để phục vụ tàn tích của một phù thủy đã mất hết quyền lực, đúng không? Mày chỉ muốn trở về thần phục hắn khi mà mày biết chắc chắn hắn đã lại là đại ca trong chốn giang hồ, đúng không? Tại sao mày phải chui vào một gia đình phù thủy để ẩn thân? Để mà nghe ngóng tin tức, đúng không, Peter? Để trong trường hợp ông chủ cũ của mày thu phục lại đủ quyền lực, thì mày sẽ an toàn đầu phục...

Pettigrew há miệng ra rồi ngậm miệng lại nhiều lần. Hình như hắn đã mất khả năng nói rồi.

Hermione lại rụt rè nói:

-- Ơ... ông Black... chú Sirius...

Black nhảy lên khi được xưng hô như vậy và cứ đứng nhìn Hermione chăm chăm như thể được xưng hô lịch sự là điều y đã quên mất từ lâu lắm rồi.

-- Nếu ông không phiền thì cháu xin hỏi, ông làm thế nào mà... mà vượt thoát được nhà tù Azkaban nếu ông không dùng đến Ma Thuật Hắc ám?

Pettigrew gật đầu lia lại về phía Hermione nói:

-- Đúng đó! Cám ơn! Đó chính là điều tôi...

Nhưng thầy Lupin làm cho hắn ngậm miệng lại bằng một cái nhìn. Black hướng về Hermione hơi cau mày một tý, nhưng không phải vì phiền lòng với câu hỏi, mà dường như đang cân nhắc câu trả lời. Rồi Black chậm rãi nói:

-- Tôi cũng không rõ tôi đã làm cách nào. Tôi nghĩ lý do khiến tôi không mất trí là vì tôi biết mình vô tội. Đó không phải là một ý nghĩ vui vẻ, nên bọn giám ngục Azkaban không thể nào hút nó ra khỏi tôi... Ý nghĩ đó đã giúp tôi tỉnh táo và biết mình là ai... và giúp tôi duy trì được sức mạnh của mình. Vì vậy khi mà... quá sức chịu đựng... thì tôi tự biến mình thành

một con chó... ở trong phòng giam. Bọn giám ngục Azkaban không thể nhìn thấy... cháu biết đấy...

Black nuốt nước miếng, nói tiếp:

-- Bọn giám ngục Azkaban chỉ lần dò theo hướng con người bằng khả năng phán đoán cảm xúc của con người. Khi tôi là một con chó thì chúng phán đoán cảm xúc của tôi rất kém... kém người hơn, kém phức tạp hơn... nhưng, dĩ nhiên, chúng lại tưởng là tôi đã mất trí như mọi người khác bị giam cầm trong đó, vì vậy chúng không bận tâm nữa. Nhưng tôi yếu lắt, rất yếu, và không có hy vọng gì xua đuổi chúng ra xa khỏi tôi khi mà tôi không có tới một cây đũa phép... Thế rồi tôi nhìn thấy Pettigrew trong tấm hình đó... Tôi nhận ra rằng hắn đang ở trường Hogwarts với Harry... Nếu mà có tin hiệu gì lọt đến tai hắn rằng phe Hắc ám đang củng cố lực lượng... thì rõ ràng hắn đang ở vị trí cực kỳ thuận lợi để hành động.

Pettigrew đang lắc đầu lia lịa, miệng há hốc không thốt ra lời, chỉ trơ mắt nhìn Black dăm dăm suốt từ nãy đến giờ như thể bị thôi miên.

--... sẵn sàng tấn công vào đúng lúc mà hắn chắc chắn có đồng minh... để giao nộp người cuối cùng của nhà Potter cho chúng. Nếu hắn giao nộp Harry, thì còn ai dám nói hắn là kẻ phản bội Voldemort? Hắn sẽ được đón nhận về hàng ngũ trong danh dự... Vì vậy, tôi phải làm một điều gì đó. Tôi là người duy nhất biết là Peter vẫn còn sống...

Harry nhớ lại điều mà ông Weasley đã nói với bà Weasley:

-- Những cai ngục nói là hắn cứ nói mớ trong giấc ngủ... luôn luôn là mấy lời giống nhau... "Nó đang ở trường Hogwarts".

-- Như thể có một ai đó đã thắp lên một ngọn lửa trong đầu tôi mà bọn giám ngục Azkaban không thể nào dập tắt... đó không phải là cảm xúc vui sướng... đó là một ám ảnh... nhưng nó đem lại cho tôi sức mạnh, nó làm đầu óc tôi sáng suốt. Vì vậy, một đêm, khi họ mở cửa để đem thức ăn vào, tôi đã lén qua mặt họ như một con chó... Họ hết sức bối rối vì họ gặp khó khăn hơn rất nhiều khi phán đoán tình cảm loài vật... Dưới lớp chó tôi rất ốm, ốm lắt, ốm đến nỗi có thể lách mình qua chấn song nhà tù... Tôi bơi trở về đất liền như một con chó... Tôi đi ngược lên phía bắc và lén vào sân trường Hogwarts như một con chó... Từ đó tới nay tôi vẫn sống trong khu rừng Cấm... ngoại trừ một lần tôi đi xem trận đấu Quidditch, dĩ nhiên... cháu bay giỏi như cha cháu ngày xưa vậy, Harry à...

Black nhìn vào mắt Harry, nó không quay mặt đi. Black ồm ồm nói:

-- Hãy tin tôi. Tin tôi đi. Tôi không bao giờ phản bội Lily và James. Tôi thà chết chứ không đời nào phản bội họ.

Và cuối cùng, Harry tin ông ta. Cổ họng nghẹn lại không nói được nên lời, Harry gật đầu.

-- Đừng!

Pettigrew đã ngã khuỵu xuống như thể cái gật đầu của Harry là sự tuyên án tử hình đối với hắn. Hắn lết tới trên hai đầu gối, phủ phục xuống đất, hai tay chắp lại trước mặt như nguyện cầu:

-- Anh Sirius... em đây mà... em là thằng Peter... bạn của anh đây mà... anh không thể...

Black đá một cái, Pettigrew hoảng sợ lùi lại:

-- Mà chưa đựng vô áo tao thì cũng đủ vấy bẩn nó rồi.

Pettigrew đành quay lại thầy Lupin, quần quai van xin trước mặt ông, giọng hần chín chít the thé:

-- Anh Remus! Anh đâu có tin chuyện này hả... Sirius đâu có bao giờ nói với anh về chuyện vợ chồng Potter đổi kế hoạch phải không?

Thầy Lupin nói:

-- Anh ấy đã nói nếu không nghĩ tôi là gián điệp.

Thầy Lupin nói tiếp. Vọng qua trên đầu của Pettigrew bằng một giọng tỉnh khô:

-- Tôi cho rằng đó là lý do anh đã không nói với tôi, phải không anh Sirius?

Black nói:

-- Tha lỗi cho tôi, anh Remus.

Thầy Lupin xắn tay áo lên nói:

-- Không có chi, bạn già Chân Nhồi Bông à. Và anh, anh cũng tha thứ cho tôi vì đã từng nghi ngờ anh là gián điệp chứ?

Bóng ma của nụ cười thoáng qua gương mặt hốc hác của Black:

-- Dĩ nhiên.

Black cũng bắt đầu xắn tay áo lên.

-- Chúng ta cùng giết hần chứ?

Thầy Lupin dứt khoát:

-- Vâng, tôi nghĩ vậy.

Pettigrew há hốc miệng chết trân. Rồi hần cuống cuồng bò tới chỗ Ron:

-- Ron ơi... chúng ta đã từng là bạn tốt của nhau... tôi là một con vật cứng hiền lành của cậu mà. Cậu đừng để cho họ giết tôi, Ron ơi, cậu... cậu bệnh tôi đi cậu!

Nhưng Ron trở mắt nhìn Pettigrew với nỗi khiếp sợ tận cùng. Nó nói:

-- Vậy mà tôi từng để cho ông ngủ trên giường của tôi!

Pettigrew bò về phía Ron:

-- Cậu bé tử tế ơi... cậu chủ tử tế ơi... cậu đừng để cho họ giết tôi... tôi là con chuột của cậu... tôi là một con vật cứng hiền lành...

Black nói bằng giọng mỉa mai:

-- Nếu mày làm một con chuột tử tế hơn làm một con người thì cũng không có gì đáng để khoe khoang, Peter à.

Ron đang tái nhợt thêm vì đau đớn, cố lên cái chân gãy ra khỏi tầm tay của Pettigrew. Hắn bèn xoay mình trên đầu gối lê lết về phía Hermione và níu lấy váy cô bé:

-- Cô gái nhân hậu ơi... cô gái thông minh ơi... cô... cô... đừng để họ... cô cứu tôi với...

Hermione kéo vạt áo của mình ra khỏi bàn tay bấu chặt của Pettigrew, lùi lại đến sát tường, trông hoảng kinh cả hồn vía.

Pettigrew vẫn quỳ dưới đất, run rẩy một cách không thể ngăn được. Hắn từ từ quay đầu về phía Harry:

-- Harry... Harry... cháu giống cha cháu lắm.... cháu rất giống anh ấy...

Black gầm lên:

-- MÀY CÒN DÁM VAN XIN HARRY SAO? LÀM SAO MÀY DÁM NHÌN MẶT CHÁU NÓ SAO? LÀM SAO MÀY DÁM NÓI VỀ JAMES TRƯỚC MẶT CHÁU NÓ HẢ?

Pettigrew quỳ lết về phía Harry, hai tay hắn vươn ra, thì thào:

-- Harry... Harry... anh James sẽ không đời nào muốn cho chú chết... anh James sẽ thông cảm, Harry... anh sẽ rủ lòng thương hại chú...

Cả Black lẫn thầy Lupin đều sải bước chân tới trước, nắm lấy vai Pettigrew, quăng hắn trở ngược xuống sàn. Hắn ngồi đó, co giựt trong cơn kinh hoàng, trợn mắt ngó lên Black và thầy Lupin.

Black cũng rung động cả người. Ông nói:

-- Mày đã bán Lily và James cho Voldemort. Mày có chối điều đó không?

Pettigrew òa khóc. Cảnh ấy trông thật khiếp đảm. Trông Pettigrew như một đứa trẻ con to xác hói đầu đang nằm co rúm khóc trên sàn nhà.

-- Anh Sirius ơi anh Sirius... em làm sao có thể làm khác được? Chúa tể Hắc ám... anh không biết đâu... hắn có những vũ khí mà anh không tưởng tượng nổi đâu... em bị hắn hăm dọa... Anh Sirius ơi... em đâu có được dũng cảm như anh hay anh Remus hay anh James... Em đâu có muốn chuyện đó xảy ra... chính là Kẻ mà ai cũng biết là ai đấy đã bức hiếp em...

Black gầm lên:

-- NÓI LÁO! MÀY ĐÃ LUỒN THÔNG TIN CHO VOLDEMORT CẢ NĂM TRỜI TRƯỚC KHI LILY VÀ JAMES BỊ GIẾT! MÀY ĐÃ LÀM GIÁN ĐIỆP CHO HẮN TỪ LÂU!

Pettigrew hỗn hển nói:

-- Hắn... hắn khống chế mọi nơi... Từ chối hắn thì đâu có được cái gì đâu?

Với một sự giận dữ khủng khiếp trên gương mặt, Black nói:

-- Chiến đấu với tên phù thủy ác độc nhứt thế gian thì được cái gì hả? Được những mạng người vô tội, Peter à!

Pettigrew rên rỉ:

-- Anh không hiểu đâu, anh Sirius! Hắn sẽ giết tôi chết mất!

Black lại gầm lên:

-- VẬY THÌ MÀY NÊN CHẾT ĐI! THÀ CHẾT CÒN HƠN PHẢN BỘI BẠN BÈ, NHƯ TỘI TAO SẴN SẴNG LÀM ĐỐI VỚI MÀY ĐÂY!

Black và thầy Lupin đứng bên nhau, vai kề vai, giọng cao đũa phép. Thầy Lupin lặng lẽ nói:

-- Lẽ ra mi phải hiểu là nếu Voldemort không giết mi thì chúng ta cũng sẽ làm điều đó. Vĩnh biệt Peter.

Hermione giơ cả hai tay lên che mặt và quay vào tường. Harry thét:

-- ĐỪNG!

Harry chạy tới, tự mình đứng án trước mặt Pettigrew, đối diện với hai cây đũa phép. Nó nói hụt hơi:

-- Chú đừng giết hắn! Chú đừng giết!

Cả Black và thầy Lupin đều suýt loạn choạng. Black gầm gừ:

-- Harry, tên vô lại này là nguyên nhân khiến cho cháu mồ côi. Cái đồ bẩn thỉu hèn mạt này cũng chỉ muốn cho cháu chết phứt, mà không một mảy may xúc động. Cháu đã nghe thấy đó. Cái ngứa trên da hắn đối với hắn còn quan trọng hơn mạng sống cả nhà cháu.

Harry nói trong hơi thở dồn dập:

-- Cháu biết. Chúng ta sẽ đưa hắn về tòa lâu đài. Chúng ta sẽ nộp hắn cho bọn giám ngục Azkaban... chỉ xin đừng giết hắn...

Pettigrew há hốc miệng, quăng cả hai cánh tay ra ôm chầm lấy đầu gối Harry:

-- Harry! Cháu... cảm ơn cháu... chú quả là không đáng... cảm ơn cháu...

Harry gạt tay Pettigrew ra một cách ghê tởm:

-- Xê ra. Tôi làm điều này không phải vì ông. Tôi làm điều này vì tôi nghĩ rằng ba sẽ không muốn những người bạn thân nhứt của người trở thành kẻ sát nhân... chỉ vì ông.

Không ai nhúc nhích hay thốt ra lời nào ngoại trừ Pettigrew. Hơi thở của hắn chỉ còn phều phào khi hắn tự bầu lấy ngực. Black và thầy Lupin nhìn nhau. Rồi, cả hai cùng hạ đũa phép xuống. Black nói:

-- Cháu là người duy nhứt có quyền quyết định, Harry à. Nhưng hãy nghĩ... nghĩ đến những gì hắn đã làm...

Harry lập lại:

-- Hẳn có thể bị nhốt vô nhà ngục Azkaban. Nếu có ai xứng đáng ở chỗ đó thì kẻ đó chính là hắn...

Pettigrew vẫn còn thở khò khè sau lưng Harry. Thầy Lupin nói:

-- Thôi được, đứng qua một bên đi, Harry.

Harry ngập ngừng. Thầy Lupin nói:

-- Thầy sẽ trói hắn lại. Thầy thề là chỉ làm điều đó thôi.

Harry bước tránh ra. Lần này những sợi dây thừng vọt ra từ đầu đũa của thầy Lupin, chỉ chớp mắt là Pettigrew bị trói gô cả tay chân và mồm miệng, nằm quằn quại trên sàn.

Cây đũa phép trong tay Black vẫn chĩa vào Pettigrew. Black gầm gừ:

-- Nhưng nếu mày biến hình, Peter, chúng tao sẽ giết mày. Cháu đồng ý chứ, Harry?

Harry ngó xuống cái hình thù đáng thương trên sàn và gật đầu, để cho Pettigrew có thể nhìn thấy.

Thầy Lupin nói, giọng bỗng trở nên thực tế:

-- Được rồi. Ron, thầy không thể gắn lại xương gãy cho con giỏi như bà Pomfrey, cho nên thầy cho là tốt nhất nên bó nẹp chân của con lại cho đến khi chúng ta có thể đưa con về tới bệnh thất.

Thầy bước vội tới bên Ron, cúi xuống, gỡ đũa phép lên chân nó và rì rầm:

-- Ferula!

Quanh chân Ron xuất hiện băng nẹp quấn chặt dọc theo xương ống chân. Thầy Lupin đỡ nó đứng lên. Ron dồn hết sức nặng thân thể vô một chân còn khoẻ mạnh, mặt mày không còn nhăn nhó nữa. Nó nói:

-- Cảm ơn thầy, con thấy khá hơn rồi.

Hermione nhìn thân hình sóng soài của thầy Snape trên sàn, hỏi nhỏ:

-- Còn thầy Snape thì sao ạ?

Thầy Lupin cúi xuống kiểm tra mạch của thầy Snape rồi nói:

-- Chẳng có gì trầm trọng lắm đối với ông. Các con chẳng qua hơi hăng hái quá liều một chút. Còn hơi lạnh. Ờ... có lẽ tốt nhất là chúng ta khoan cứu tỉnh ông trước khi trở về tòa lâu đài an toàn. Chúng ta cứ mang theo ông trong tình trạng như vậy...

Thầy lẩm bẩm:

-- Mobilicorpus!

Như thế có một sợi dây vô hình cột cổ, cổ tay và đầu gối thầy Snape, dựng ông đứng lên, đầu vẫn còn gục gặc một cách không thoải mái lắm, như một con bù nhìn lỗ bịch. Ông đứng

lơ lửng cách mặt đất vài tấc, chân căng cứng đơ lủng lẳng. Thầy Lupin nhặt lại tấm áo tàng hình và nhét nó an toàn vào trong túi áo của ông.

Black thúc ngón chân vào người Pettigrew nói:

-- Và hai người trong chúng ta nên được cột chung với tên này, để cho chắc ăn.

Thầy Lupin nói:

-- Tôi làm cho.

-- Cả con nữa.

Ron nhảy lò cò tới, nói với giọng giận dữ.

Black làm phép thuật lấy ra mấy cái còng số tám từ trong không khí. Chẳng mấy chốc, Pettigrew lại được dựng đứng lên, tay trái hắn bị khóa chặt với tay thầy Lupin, còn tay phải của hắn thì bị khóa chung với tay trái của Ron. Mặt của Ron rất ư hình sự. Có vẻ như nó coi chuyện Scrabbers giả mạo căn cước là một sự xúc phạm riêng tư. Crookshanks thì nhẹ nhàng nhảy khỏi giường và uyển chuyển dẫn đường ra khỏi phòng, cái đuôi xù như cây chổi rửa chai của nó nhổng lên một cách nhí nhảnh.